

[Freddy Madsen.]

er et argument, der er helt ude af trit med virkeligheden. Man må vælge enten det ene eller det andet. Enten vil man have det udvidet, således at samtlige partier, der er repræsenteret i finansudvalget, som i en række andre sager i øvrigt, også skulle have ret til at vælge en statsrevisor, eller også må man faktisk erkende, at der ikke findes nogen som helst form for saglig argumentation for på nuværende tidspunkt at udvide antallet. Der findes ingen argumentation.

Så kan man spørge sig, hvad årsagen er. Fremskridtspartiet har dels igennem hr. Glistrup, dels igennem de ting, som de har udtalt til betænkningen, fremført deres argumentation. Jeg vil gerne sige, at jeg et stykke hen ad vejen er enig i, hvad der her er sagt, men jeg tør ikke gå så vidt, som fremskridtspartiet gør i denne sag, fordi man kan få en usikker fornemmelse af, at det er et eller andet, hvad skal man sige mere eller mindre korrump, der foregår i denne sag, hvor man indblander spørgsmål om aflønning osv. i sagen. Men jeg har en opfattelse af, at dér, hvor realiteterne i virkeligheden ligger — og det er noget, som vi vender tilbage til i mange sager i denne sal — er, at der er 5 partier, som i fællesskab igennem 1960erne på godt og især ondt regerede dette land og fik et forhold til hinanden, hvorefter man så at sige skulle dele hvervene, og disse 5 partier kan ikke frigøre sig for, at det, vi oplever på nuværende tidspunkt, i virkeligheden er en ond drøm påført af utaknemlige vælgere, og at man en skønne dag vil vågne op af denne onde drøm, hvor de 5 partier igen vil være alene i tinget og kan fortsætte deres virksomhed. Så lang tid denne onde drøm fortsætter, må man forsøge at lappe på tingene, og de gode venner må se at finde ud af, at de også kan være de gode venner i den tid, som vi nu gennemlever.

Det er efter min mening en fatal fejltagelse, en vanetænkning, som ikke bare i denne måske mindre sag er meget alvorlig for hele måden at anskue problemerne på, men som går igen og igen i måden at se tingene på. Jeg synes, at disse partier, uanset at vi er politisk uenige, alvorligt skulle overveje specielt i en sag af denne art, om ikke de i stedet for, som nogle af disse partier gør, at forsøge at overhale fremskridtspartiet i

højreorienterede standpunkter, skulle overveje, om de ikke i en række f. eks. af den slags småsager, som de her i høj grad bærer ved til, også ude i befolkningen, til en indstilling, som også vi er modstandere af, men som jeg finder yderst forståelig, når man optræder på den måde, som man gør i denne sag.

Det er bl. a. ud fra disse betragtninger, men først og fremmest naturligvis ud fra det saglige grundlag, at vi har været med til at stille nogle ændringsforslag i denne sag — og vi føler os overbevist om, at de er velbegrundede — at jeg vil opfordre nogle af de partier, som jeg i og for sig tror vil det bedste i denne sag, til endnu en gang at overveje deres stilling, om de virkelig synes, at en statsrevisor mere også er den pris værd, som de kommer til at betale for den sag.

Wilhelm (VS):

Først til forslaget om lov om revisionen af statens regnskaber m. m. Vi har ikke de store indvendinger, hvad angår placeringen og udnævnelserne, og det, der knytter sig dertil, det mere strukturelle, men vi synes, at når man nu er i gang og efter 50 eller 49 års forløb tager fat på at modernisere denne revision og også skabe hjemmel for noget, der allerede er blevet praksis, så vidt vi kan forstå på bemærkningerne, at man så måske nok kunne gå det lille skridt videre i § 4, hvor der gives generaldirektøren eller, som det nu skal hedde, rigsrevisoren bemyndigelse til at kræve regnskaber forelagt fra institutioner, foreninger, fonde m. v., der modtager kapitalindskud, tilskud, lån, garanti eller anden støtte fra staten, også at lade det omfatte virksomheder, der modtager den ene eller anden eller tredje eller fjerde form for støtte fra staten.

Vi synes, at det er ikke bare en logisk konsekvens. Vi synes også, det har relation til det, der har været meget forhandlet i denne sal i de sidste måneder og så sent som i dag, den ene og den anden og den tredje type af bistandsfond, lagt hen mere eller mindre til administration i organer, som i virkeligheden er løsgjort temmelig meget fra den bevilgende myndighed, i de sidste tilfælde her med Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk, og hvor vi jo ikke hørte, i modsætning til i mandags, partiernes meget stærke uvilje mod, at der var en sådan bevillingspraksis, at folketinget ikke